

Afară și înăuntru

Într-o casă din bârne, izolată, în provincia Dakota de Nord din Statele Unite, o femeie aștepta întoarcerea acasă a soțului ei și a celor doi copii. Soțul era țăran și învățător totodată, adică vara era numai țăran, dar iarna îi învăța în același timp să citească, să scrie, să socotească și așa mai departe, pe copiii coloniștilor, care locuiau foarte risipiți în regiune. În dimineața acestei zile de februarie, tata plecase pe o vreme frumoasă, senină, de iarnă, la școala situată cam la depărtare de o oră și jumătate, cu sania trasă de cai, în care copiii ședeau bine feriți sub pătura mare, groasă, de bivol. Între timp, un zid greu de nori se deplasase în fața soarelui. Începuse să ningă. Simpla ninsoare de la început devenise o furtună grea, de zăpadă, un așa-numit viscol mare. Când femeia deschidea ușa și privea afară, trecea ca un zid alb prin fața ei. Privea mereu afară și mereu vedea trecând îngrozitorul zid alb. Afară, zăpada creștea tot mai înaltă și mai înaltă. Se făcea tot mai târziu și mai târziu și odată cu creșterea întunericului creștea și îngrijorarea soției și a mamei, care aștepta. Totul era pregătit pentru întoarcerea celor dragi, dar ei nu veneau. Sărmana femeie așteptase toată noaptea cu neliniște și rugăciune. Orele treceau cu o încetineală chinuitoare. Dar niciun clopoțel nu anunța apropierea saniei. Totul rămânea într-o liniște de moarte. Odată cu ivirea dimineții, furtuna s-a potolit în sfârșit. Soarele a devenit din nou vizibil și lumina un câmp alb de zăpadă, strălucitor. Oriunde priveau ochii – zăpadă, zăpadă, zăpadă. Și, ciudat, lângă ușă se formase un morman de zăpadă, care se înălța chiar și peste întinderea vastă de zăpadă. Ce ar putea să fie acesta?

Femeia obosită a luat o lopată și a început să cerceteze mormanul de zăpadă. A râcâit și a săpat, până când, în cele din urmă a dat de ceva tare. A lucrat mai departe atentă. Au apărut haine, un corp omenesc. A scos un strigăt îngrozitor. Cel ce zăcea acolo - rece, mort, înghețat, este soțul ei. Aproape de leșin, femeia a căzut în genunchi. Dar și-a adunat iarăși puterile. Soțul este mort! Dar copiii poate că mai sunt în viață. A observat că mortul este fără palton.

Cu siguranță că l-a dezbrăcat ca să-l învelească pe unul dintre copii săi cu el. Dragostea de mamă a dat femeii puteri supranaturale. A lucrat mai departe febril. Apoi a dat din nou de ceva tare. Este copilul mai mare, un băiat, și acesta fără palton. Poate că l-a dezbrăcat ca să-l dea surioarei. Nici în băiat nu mai este viață. Zace ca și cum ar dormi, dar este somnul morții. Cititorul să mă cruțe de o altă descriere. Ea tot n-ar putea să fie dată decât de imaginație, pentru că biata femeie oricum n-a mai fost în stare în viața ei de mai târziu, decât de descrieri fără șir, incoerente. O dezgropase din zăpadă încă în aceeași dimineață și pe favorita familiei, fetița ei. Ședea acolo învelită călduros, cu capul sprijinit de zidul bucătăriei. Și de aici zburase viața. Calul fusese găsit mai târziu, cam la 20 de kilometri de colibă, de asemenea înghețat. Despre evenimentele amănunțite nu se știe nimic, deoarece niciunul din ocupanții saniei nu deschisese gura față de vreun străin după părăsirea școlii. Coborâseră de bunăvoie? Răsturnase calul sania și gonise mai departe? Cine știe?

Părinții mei au cunoscut-o pe biata femeie. Ea spunea mereu despre faptul că numai zidul fusese între ea și cei dragi ai ei și ea nu știuse.

De ce vă împărtășesc această întâmplare? Probabil că ea nu este zilnică, dar sfârșitul este așa de nesatisfăcător, motivele pentru furia oarbă a sorții, după părerea omenească, sunt așa de netransparente, încât aici s-ar potrivi numai titlul: „*În voia lui Dumnezeu nu există niciun «De ce»*”. De aceea, să nici nu ne dăm vreo osteneală să întrebăm „De ce?”

Evenimentul, care mi-a fost povestit de mai multe ori de tatăl meu, trebuie să-mi slujească, pur și simplu, ca pildă, pe baza căreia aș dori să-mi permit să adresez un cuvânt inimii și conștiinței cititorilor mei. Și anume, să văd semnificația principală a acestei pilde în faptul că într-adevăr numai un pas l-a despărțit pe tată, împreună cu cei doi copii ai săi, de căminul cald cu refugiul său. Tragismul evenimentului stă în faptul că toți trei găsiseră protecție în spatele zidului propriei case, dar această protecție era amăgitoare. Zidul i-a despărțit de *interior*, unde era cald și bine și sigur. *Afară* pândea moartea geroasă.

Cititorii care citesc regulat „Samenkörner” știu că povestirile noastre nu sunt un scop în sine. Ele vor toate să facă o slujbă precisă, adică vor să fie un îndrumător spre Hristos. Și această întâmplare, nu ilustrează ea contrastul extrem între afară și înăuntru?

Acest „afară”, din punct de vedere spiritual este locul în afara lui Hristos. Domnul Isus a spus odată ucenicilor Săi: „Fără Mine” - adică în afara mea – „nu puteți face nimic” [Ioan 15.5]. Pe baza Scripturii avem dreptul să spunem: Fără El, adică în afara Lui, despărțiți de El, nu există siguranță. Numai cine este adăpostit în Hristos este cu adevărat adăpostit. Cine nu este adăpostit în Hristos este pierdut. Unul stă înăuntru, celălalt stă afară. Acestea sunt contraste mai mari decât foc și apă. Pentru că focul poate fi înăbușit de apă și focul, în anumite împrejurări, poate să înghită apa. Dar niciodată „afară” nu poate să devină „înăuntru” și invers. Un om *în afara* lui Hristos este și rămâne pierdut, iar un om *în Hristos* este și rămâne mântuit. Ce n-ar fi dat sărmanul tată dacă, împreună cu cei doi copii ai săi, ar fi găsit ușa salvatoare spre interiorul casei sale? Dar nicio mână salvatoare nu s-a întins spre el. Îngrozitoare furtună de zăpadă i-a orbit ochii. Nicio rază de lumină n-a străbătut noaptea întunecoasă. Niciun glas nu era acolo, care să-i fi arătat drumul spre ultimul pas salvator.

În țara noastră nu este greu pentru om să găsească ușa care duce la Hristos, și astfel, de afară – înăuntru. Căci lumina mesajului Evangheliei strălucește viu. Multe glasuri invită la intrare și mâini salvatoare se întind spre cei care rătăcesc încoace și încolo.

Ah, sunt așa de mulți care nu se lasă iluminați de această lumină, care nu ascultă de aceste glasuri și nu vor să apuce mâna gata să ajute! Și de câte ori nu este decât un pas între afară și înăuntru, între viață și moarte!

Odinioară, când întemnițatul Pavel i-a dus, în Cezareea, lui Irod Agripa mesajul puternic despre Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului, mort și înviat, Isus Hristos, împăratul a răspuns în cele din urmă, evident profund impresionat: „Curând mai vrei tu să mă îndupleci să devin creștin!” sau „Nu lipsește mult ca să mă convingi să devin creștin.” [Faptele apostolilor 26.28] Dar nu auzim că el a devenit creștin.

Când odinioară un cărturar L-a rugat pe Isus să-i spună care este cea dintâi poruncă dintre toate și el apoi, după lămurirea dată, a confirmat într-un mod frumos cuvintele Domnului, a putut să audă din gura Cunoscătorului inimilor cuvintele: „Tu nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu” [Marcu 12.34]. Dar niciun loc din Scriptură nu anunță că omul *a intrat* într-adevăr în Împărăția lui Dumnezeu.

Odată, cu o altă ocazie, când un tânăr bogat, amabil, un mai-mare al iudeilor, I-a enumerat Domnului multe lucruri bune pe care le făcuse în viață și după aceea a trebuit să audă răspunsul cu siguranță neașteptat: „Un singur lucru îți lipsește: vinde tot ce ai și împarte la săraci, ... și vino, urmează-Mă!” [Luca 18.22], atunci el a plecat trist și nu ni se relatează că s-a întors cândva în viața sa.

Pasul hotărâtor – despre aceasta este vorba.

Spurgeon povestește despre un bărbat care obișnuia să meargă la adunările sale de seară. Într-o seară, cel în cauză s-a sculat în timpul prelegerii și aplecat afară. Un altul l-a urmat și s-a informat de ce pleca. El a răspuns: „Mă tem că ajung la convertire, dacă mai particip la aceste adunări. Dar n-aș putea să suport aceasta, căci ar însemna să fac un cu totul alt om din mine și să schimb complet totul.” La rugămintea celui alt, el s-a întors apoi totuși iarăși în adunare, seară de seară. Dar totul a rămas cum a fost. El a mărturisit că a primit impresii puternice, dar pasul hotărâtor nu l-a făcut.

Repet: despre pasul hotărâtor este vorba. Acest pas trebuie făcut. Există o deosebire uriașă între cei care mor neîmpăcați cu Dumnezeu, fără ca ei să fi auzit vreodată în viața lor o evanghelie clară, și cei pentru care strălucește mereu lumina Evangheliei, dar care nu se pot hotărî să facă pasul din afară – înăuntru. Motivele amânării ultimei hotărâri pot fi oricare. Sigur este că toți cei care cunosc calea la Hristos, care au stat de multe ori în fața ușii, dar au ezitat mereu să intre, se încarcă cu o îngrozitor de mare răspundere. Pentru ei există și primejdia ca la sfârșitul vieții lor, când moartea intră la ei, să vrea să intre, dar nu mai pot. Ocazia a fost ratată. Ușa este încuiată. Ei trebuie să rămână afară, afară pentru totdeauna.

Un medic a intrat la un bolnav muribund.

„O, spuneți-mi că nu voi muri”, a strigat bolnavul, „*nu vreau să mor*”.

„Sărmanul meu prieten”, a fost răspunsul, „nu am voie să vă ascund aceasta: sufletul dumneavoastră va fi în curând la Dumnezeu dumneavoastră.”

„*La Dumnezeuul meu?* Nu am alt Dumnezeu decât lumea. Am șters impresiile de mai înainte și am acționat împotriva convingerii mele. M-am apărat împotriva lui Dumnezeu și m-am opus rugămintelor mamei mele. Și acum îmi spuneți că trebuie să mor? Știți, doctore”, adaugă el cu glas răgușit, „ce înseamnă aceasta pentru mine? *Dacă mor, mă duc în iad*. O, retrageți-vă cuvântul! Spuneți-mi că nu voi muri, pentru că nu *pot* să mor, nu *vreau* să mor. Tată, tu m-ai dus pe calea aceasta. Auzi, tu, tată, că trebuie să mor? *Nu vreau să mor!*” Și apoi au ieșit cuvinte de defăimare de pe buzele arse de febră, care sunt prea îngrozitoare pentru a fi scrise. Nu-i de mirare că sărmana mamă s-a prăbușit leșinată, și că pe fruntea nefericitului tată se adunau picături groase de sudoare rece. Ce trebuia să însemne pentru omul acesta, când fiul său talentat, după înjurături hulitoare a căzut, cadavru, pe perne!

„*Astăzi*, dacă veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile!” [Evrei 3.15]. Cu aceste cuvinte se încheie articolul de mai sus. Omul despre care relatează această întâmplare, auzise și a urmat glasul – spre mântuirea sa veșnică. Fie ca exemplul său să slujească drept pildă! Este îngrozitor dacă odată va trebui să se spună despre unul și despre altul: „Te-ai rătăcit singur cu prețul sufletului tău”.

Titlul original: „Draußen und drinnen”
din *Samenkörner (Neue Folge 31)* 1937, pag. 222-230.